No. 46. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 16 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2.50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6. regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

— Een reiziger door Peru verhaalt het volgende voorval, waarvan hij getuige is geweest te Lima: « een onverschrokken Zambo, overtuigd van afzetterij op den publieke weg, werd veroordeeld om doodgeschoten te worden. Hij koos, om te sterven, de Inquisitieplaats. Het was marktdag en de plaats krielde van volk. De strafschuldige, aldaar komende, sloeg eenen snellen en doordringende blik op de menigte, en zette zich daarna met kalmte op zijne bank. De soldaten, volgens het gebruik, legden hunne geweren aan en schoten. Maar hoe groot was de algemeene verwondering, toen de rookwolk der geweren verdwenen zijnde, men den veroordeelden niet meer terug zag. Hij had zorgvuldig de bewegingen der soldaten gade geslagen, en zoodra zij hunne geweren afschoten, bukte hij zich, zoodat de kogels boven zijn hoofd heen vlogen; daarna eenen der wachters, die zich achter hem bevonden, ijlings omver werpende, drong hij midden door de aanschouwer door, alwaar eenige zijner vrienden hem de vlugt gemakkelijk maakten.

— Met den *Avon*, eene der stoombooten van de West-Indische maatschappij, die den 8. te Southamphon is aangekomen, heeft men thans eenige bijzonderheden omtrent het verongelukken van de *Tweed*, eene andere stoomboot van diezelfde maatschappij. Het voorval heeft den 12. Februarij op de klippen van Almaras plaats gehad. Des morgens ten 3 ure stootte het schip op de klip, de kapitein had naauwelijks order gegeven dat een ieder op het dek moest komen, of er volgde een tweede nog heviger stoot. De masten werden gekapt en de schoorsteen werd door de golven weggespoeld.

Het gelukte, twee der sloepen in zee te laten, maar overkropt geworden zijnde, kantelden zij, en de meesten dergenen, die er zich in bevonden, verzonken in de golven; slechts aan enkelen mogt het gelukken de rotsen te bereiken. Het steeds door de golven gebeukte schip spleet zich weldra en al wie er zich op bevond klampte zich vast aan al wat best onder zijn bereik mogt wezen; sommigen ware gelukkig genoeg alzoo naar de rotsen te drijven, waar zij in doodelijken angst het dag worden verbeidden.

Op het oogenblik van de schipbreuk bevonden er zich 152 personen aan boord, van welke er 70 in de golven zijn omgekomen.

NEDERLANDEN.

UTRECHT, den 13. April. Heden morgen is Ds. *H. P. Scholte* met zijn gezin van hier naar Rotterdam vertrokken, om zich naar N. Amerika in te schepen.

GRONINGEN, den 10. April. Misschien kan het zijn nut hebben, dat het publiek wordt bekend gemaakt met een bedrog van zeer bijzonderen aard, dat dezer dagen gepleegd is tegen eenen ervaren financiëlen ambtenaar. Wanneer toch iemand, wien dagelijks banknoten en muntbiljetten door de handen gaan, daarvan dupe kan worden hoeveel te meer staat daarvoor dan bloot de minder kundige en de zoogenoemde eenvoudige man. Iemand vervoegt zich ten kantore van eenen rijksontvanger in deze provincie met het verzoek, om hem een papier, dat hij vertoont, voor specie te willen verwisselen. De ontvanger ziet het stuk aan voor eene banknoot; ter waarde van honderd guldens, en wisselt het tegen betaling dier som in, vervolgens zendt hij het ter storting aan den heer agent, doch ontvangt het terug met te kennengeving, dat het stuk geene banknoot is, maar eenvoudig eene pistache-enveloppe. Het stukje papier, hoewel overigens in alles, ook wat de naamteekening betreft, met eene banknoot overeenkomende, verschilt daarvan toch aanmerkelijk in groote, als houdende in de lengte slechts negen en in de breedte vijf duimen, terwijl eene banknoot lang is 21 en breed 7 duimen. Overigens staan er duidelijk op te lezen de woorden *valeur en bonbons* en is het niet voorzien van watermerk, zoodat een dergelijk stuk al zeer gemakkelijk van een gewoon bankbiljet te onderkennen is.

— Wij zijn nieuwsgierig of onze stedelijke raad in het vervolg, behalve de thans bestaande belasting op het rundvleesch enz., het wild, als hazen, eenden, ganzen, patrijzen en wat toch uitsluitend aan der rijken disch te huis hoort, zal vrij laten. (*Stoompost.*)

GOES, den 8. April. Jl. maandag, des avonds ten 9 ure, zag men hier een aantal huisgezinnen zich inschepen naar Antwerpen, om zich van daar naar Amerika te begeven: ook zijn heden morgen nog een vijftigtal personen met ditzelfde doel naar Rotterdam vertrokken, onder geleide van den WelEerw. heer *C. van der Meulen.* — Honderde aanschouwers bevonden zich op de kaai, en bij velen zag men hoe hartroerend het is, als vrienden van vrienden voor altijd moeten scheiden.

Zoo van Antwerpen als Rotterdam zullen te zamen ongeveer 500 personen vertrekken, welke meestendeels behooren tot de C. A. gemeente, en leden der Zeeuwsche Vereeniging tot verhuizing naar Noord-Amerika, welk getal, bij eene goede uitkomst, door nog grooter staat gevolgd te worden.

Buiten dit getal hebben er minstens nog 200 personen deze omstreken verlaten, zoodat reeds 700 inwoners van dit eiland weldra nieuwe burgers van het vrije Amerika zullen zijn.

KOLIJNSPLAAT, den 8. April. Heden morgen zijn van hier 19 personen naar Rotterdam vertrokken, om den 15. dezer, met een aldaar gereed liggend schip, zich naar Noord-Amerika te begeven. Onder de vertrokkene bevinden zich *D. Zwemer* en *C. van Tilburg*, die hunne landgenooten, vrienden en bekenden een hartelijk vaarwel toewenschen.

INGEZONDEN STUKKEN.

Onze landverhuizers.

4°. District, 8. April 1847.

Ofschoon niet ver van Breskens wonende, had ik nog niet vernomen dat de heer MICHIEL DE HONDT, van Groede, eene afscheidsrede op den oever der Schelde aan de Landverhuizers naar Noord-Amerika gehouden had; en indien ZEd. de daadzaak zoo stellig niet vermeldde, zou ik zulks voor eene oratorische fictie hebben gehouden; te meer, omdat daarin zoo veel voorkomt wat aan die menschen niet behoefde te worden gezegd, en eerder gerigt schijnt aan de bestuurders van Nederland en aan de grooten van den lande. Hoe dit zij, de rede wezentlijk gehouden zijnde, zal ik trachten te weten te komen hoe dezelve is aangehoord geworden, en welken indruk zij op de vertrekkenden schijnt gemaakt te hebben. Bescheidenheid zal waarschijnlijk den heer DE HONDT hebben teruggehouden om zijn berigt volledig te maken, en om in dit opzigt mijner en veler anderen nieuwsgierigheid te voldoen.

Ik ook neem te veel deel in de gebeurtenissen van onzen tijd en inzonderheid in de landverhuizing, om er niet bij te denken, en daar over de laatste zoo veel gesproken en geschreven wordt, waag ik het ook eens er mijne gedachten over publiek te maken, dezelve gevende voor hetgeen zij zijn. Ik schrijf niet voor vertrokkenen of vertrekkenden, maar voor hen die het nog vrij staat te gaan of te blijven.

—

Een aanzienlijk getal ingezetenen vertrekt dit jaar weêr uit het vierde District en uit andere streken van Zeeland naar Noord-Amerika. Ik betreur het dat al die menschen den vaderlandschen grond of verlaten moeten, of verlaten willen. Het is vooreerst eene droevige waarheid dat niet meer kan gezegd worden in Nederland dat al wie werken wil, er den kost kan vinden, en de Nederlander die den vaderlandschen bodem en zijne geliefde betrekkingen voor altijd vaarwel zegt om in den vreemde te gaan wonen, doet eene opoffering grooter dan eenige landaard in dusdanig geval. Indien de liefde tot ons land een ieder aangeboren is, zulks is het geval bij den Nederlander, meer dan bij eenig ander volk. Immers hoe lang onze landaard met het hart aan den vaderlandschen grond blijft hangen, getuigen de streken van Noord-Amerika, waar men nog steeds hollandsch spreekt en op het St. Nicolaasfeest jaarlijks Nederland zoo hartig herdenkt; dit getuigen de Kapenaars, de Kaapsche boeren; dit getuigen al onze landgenooten in onze Overzeesche Bezittingen. Neen! de thans vertrekkenden zullen het vaderland niet vergeten, maar hunne kinderen en nakomelingen zullen er steeds met weemoed aan denken en over spreken.

Wanneer ik die vertrekkende schare overzie dan vind ik er onder: 1°. menschen die hier hun dagelijks brood met handenarbeid willen, maar niet kunnen verdienen; 2°. menschen met eenig vermogen, doch die hier zonder werken in hun onderhoud niet kunnen voorzien; 3°. welgestelden die anderen voor zich kunnen laten arbeiden; en 4°. separatisten.

Die hier wil werken om een eerlijk stuk brood te verdienen, en daartoe geen gelegenheid meer vindt, doet wel van nog bij tijds zijne geringe bezittingen te gelde te maken om den overtogt te kunnen bekostigen, of eene gelegenheid aan te grijpen om de reis met een' meervermogende te doen. Zooveel is toch boven allen twijfel verheven, dat men in Noord-Amerika met handenarbeid, vooral veldarbeid, niet alleen zijn bestaan kan vinden, maar zelfs iets kan overwinnen. De zoodanige zal dus niet lagchend zeggen *ibi patria, ubi bene:* ik bekommer mij niet om het vaderland, en het land waar ik het meeste geld verdien, is mij het liefste; maar, bij het zien op de vruchten van zijnen arbeid, bij de hoop op nog meerderen welstand voor zijne kinderen, zal hij het zich kunnen getroosten dat hij niet meer onder zijne landgenooten is, en onder menschen verkeert wier taal, zeden en gewoonten hem vreemd zijn; dat hij eenzaam en in afgelegene streken woont, ver van alle gezellig verkeer, verwijderd van al de gemakken en geriefelijkheden eener gevestigde maatschappij. Hij werke vlijtig en trachte eenig vermogen te verkrijgen, opdat hij ook dikwijls het woord *dollar* in zijn gesprek kunne laten vloeijen: dit alleen kan hem aanzien onder zijne nieuwe landgenooten bezorgen, die wel boven het vooroordeel der geboorte verheven zijn, maar in wier oogen braafheid zonder geld nog minder genade vindt dan in Nederland, dat men bij deze gelegenheid oorbaar acht om in vele opzigten, mijns bedunkens, zeer onverdiend, te verguizen.

Maar de menschen die iets bezitten doch niet genoeg om zonder werken te leven, wat gaan die in Noord-Amerika zoeken? Omdat zij er van de opbrengst hunner hier verkochte bezittingen zoo veel land kunnen koopen dat men er hier een degelijk landman kan mede wezen, die slechts behoeft te gebieden en toe te zien, meenen zij daarom dat zij ginder een groote boer zullen wezen, die aan geen werken behoeft te denken? In dit geval bedriegen zij zich: zij moeten niet naar Noord-Amerika gaan om van het werken af te zijn. De werkloonen zijn er zeer hoog en de granen goed koop; de boer moet ginder naarstig met zijne knechts mede werken. Gaat hij echter derwaarts om met werken zijn fortuin te vermeerderen; doet hij het om zijne kinderen voort te helpen, van

EENE MAAND VOOR PLEIZIER UIT.

—

(Vervolg van onze vorige.)

De muzijk begon.

Het eerste stuk – volgens Harri's zeggen, de ouverture van Fradiavolo – werd uitmuntend uitgevoerd, ten minste indien men zichzelven kon diets maken, het gekras van eene seconde-viool en het gepiep van eene vierde fluit, door eene dame bespeeld, niet gehoord te hebben. Daarna gaf Jastink eenige variatiën op zijnen jagthoorn, die natuurlijk met daverend handgeklap werden toegejuicht. Vervolgens hoorde men eene menuet, uitgevoerd door vol orchest; een obligaat voor de fluit, door een Londensch virtuoos, wiens baard tot over het horologiezakje van zijn vest reikte, en een pot-pourri voor harmonie-muzijk. En dat alles in één dorp en in eene bovenkamer.

Nu was het pauze.

Aan alle kanten liepen meiden en knechts met broodjes, rookvleesch, banket, oestertaartjes, en dergelijke lekkernijen, en het zij hun ter eere nagegeven, de gasten gebruikten er goed van; vooral de Londensche virtuoos.

– Het is treffend mooi! zeide Harri, die met al de aandacht van eenen kenner geluisterd had.

– Oui vraiment! het is tres joli! antwoordde Maronier, die thans inderdaad regt pleizier had, doch angstig het tijdstip te gemoet ging, waarop hij weder huiswaarts zou moeten keeren.

– Zou mijnheer Smith niets bijzonders voordragen, dacht Harri en dit zou hij ook aan Smelton gevraagd hebben, indien deze hem niet op dat zelfde moment had ingefluisterd, dat hij Price wel eens mogt aanspreken.

– Hoe vindt uwé de muzijk, vroeg Harri daarop aan Price.

– Extrémement jolie! antwoordde Price, om te kennen te geven dat hij ten minste twee woorden Fransch had geleerd, en geheel de toonkunst verstond.

– Wil u niet een broodje met rookvleesch? vroeg Jackson weder, toen een knecht met eenen schotel, voorzien van gezegde voorwerpen achter Price stond te draaijen, op hoop dat deze door de lucht van het brood zich gedrongen zou gevoelen om eens even om te kijken.

– Dankje, wel verpligt! antwoordde Price, ik ben reeds dik van wasem en kaarsenlucht; Brrr! wat is dat hier benaauwd, ik zat waarlijk liever midden in de zee

– Van de partij! .... zeide Bothman, liever midden in de rivier een bombaars ophalen, dan hier in die dames-atmospheer, waar de neus opgevuld wordt met eau de cologne- en ambré-geur.

– Wanneer ik een scheikundige was, zou ik dadelijk gaan onderzoeken uit hoeveel deelen de lucht in dit vertrek bestaat, hernam Price.

– Dat zijn wij geen van beiden! antwoordde Bothman; dus is het slecht te onderzoeken.

Nu werd er al weder geklopt, doch ditmaal zoo hard, dat Harri medelijden begon te krijgen met den armen stoel. Op nieuw verzocht men stilte, en op nieuw kwam er stilte, en werd er tot opening van de tweede afdeeling de ouverture van Gustaaf III gespeeld. Kort na de eindiging van dat heerlijke stuk, trad tot groote verwondering van Smelton, en tot groote blijdschap van Harri, de heer Smith, op eene stoof, en dat wel met de viool in de hand.

Hieruit werd besloten, dat mijnheer Smith – die daarmede heel slim, om meer effect achter te laten, tot de tweede afdeeling gewacht had – een obligaat zou voordragen; en dit gebeurde.

Na eenige harst aan zijnen strijkstok gestreken te hebben, na zijne mouwen opgestroopt, de muzijkanten, die hem zouden accompagneren, het noodige onderrigt gegeven te hebben, en nadat hij zich in eene ontzaggelijk majestueuse houding geplaatst had, boog hij zich voor het publiek. Daar begon eensklaps een erbarmelijk leven: handen geklap, hoezee's bij menigte; even als of het publiek reeds vooraf wist, dat de muzijk en de voordragt van mijnheer Smith magnifiek mooi en netjes zou zijn.

Zacht was de introductie van zijn stuk, en daardoor verwierf hij geen algemeenen bijval, doch verder gekomen zijnde, begon mijnheer Smith zoo allerverschrikkelijkst op zijn instrument te stormen en te slaan, dat elk over zijne talenten verbaasd stond – men wil immers tegenwoordig in de muzijk het luidruchtige, beweging en geweld makende, en niet het melodiesche en zachte van vroegere dagen. – Toen de obligaatgever zich dapper in het zweet had gespeeld, en zijn strijkstok met een aantal haren ver-

wie hij hier slechts arbeiders kan maken, die bij de grootste geschiktheid en den meesten vlijt nog gevaar loopen van hier geen brood te zullen kunnen vinden; spreekt hij zóó, en is hem dit waarlijk ernst, dan kan men zijn stap niet afkeuren.

Die hier groote eigendommen verkoopen om naar Noord-Amerika te gaan, geven voor redenen op de hooge belastingen, de verspillingen van 's lands penningen en hunne verdere grieven tegen de hooge regering. De hooge belastingen kan niemand ontkennen. Het wijs beheer van onze penningen, wil ik voor mij, het liefst laten betoogen door hen die daarvoor betaald worden. Maar onze verdrukking, het gemis der gulden vrijheid, de slechte regering! och ja! het is erg, bitter erg! Met dit al moet men erkennen dat niet iedereen even zeer het knellen der banden van wellustige priesters en grooten gevoelt: velen zelfs weten hiervan niets meer dan van hooren zeggen, en moesten zij maar zooveel niet opbrengen, zij zouden het niet eens willen gelooven. Maar niettegenstaande die gewigtige bezwaren kan ik niet inzien dat er voor den eigenaar eener groote hofstede zoo veel heil in ligt om naar Noord-Amerika te gaan. Is er het land goedkoop, de voortbrengsels van hetzelve zijn het ook; de belastingen zijn er onbeduidend, maar het werkloon is er verbazend hoog. Indien men op vele berigten mag staat maken, dan ontaardt de vrijheid in Noord-Amerika vaak in losbandigheid, en geniet men er weinig bescherming van de wet. Ik vrees dat de menschen van wie ik hier spreek hunne bezwaren tegen ons land te hoog aanschrijven; te weinig het goede waarderen dat hier vooral voor den welgestelde nog te genieten is, en niet genoeg doordenken op de zedelijke en stoffelijke ontberingen, welke zij ver van het vaderland, en in eene maatschappij welke in die afgelegene streken der Vereenigde Staten, nog in hare kindschheid is, zullen ondervinden.

En de separatisten, waarom gaan die naar Noord-Amerika? Het is waar, hun haan kraait hier geen koning, en de meeste hervormden vinden hunne leeraars regtzinnig genoeg om in hun kerkgenootschap te blijven, en de afgescheidenen niet zulke voortreffelijke Christenen dat zij zich onweêrstaanbaar genoopt gevoelen om zich bij hen aan te sluiten; maar het leven wordt hun hier toch zoo ondragelijk niet gemaakt; hebben zij niet alles wat zij verlangen, zij genieten thans toch eene mate van vrijheid, voorzeker groot genoeg om niet gedwongen te zijn het land te ontvlugten. In de Vereenigde Staten worden geen godsdienst-leeraars, en dus ook de hunne niet, bezoldigd. Zij ondervinden er geen belemmering, maar ook geen de minste bescherming. Ik kan de gedachte niet onderdrukken dat er bij hen spijt onder loopt over teleurstelling in hersenschimmige en te hoog opgevatte verwachtingen.

De slotsom mijner beschouwingen is, dat die naar Noord-Amerika gaat, wel mag bedenken wat het te zeggen is voor altijd zijn geboortegrond en zijne betrekkingen te verlaten, om in afgelegene en eenzame streken en onder vreemden te gaan wonen; en dat iedereen die er iets anders zoekt als om met *werken* den kost te verdienen of voorttekomen, eene verkeerde rekening maakt. B. E. G. B.

ALLERLEI.

Hulde aan de Waarheid.

Daar sommige Dagbladen of Nieuwsboden in ons Rijk hebben kunnen goedvinden, om te beweren dat de Marquis DE THOUARS binnen onze stad niet in eene gevangenis, maar in een logement is verpleegd geworden, zoo is deze dienende, om aan het hierin bedoelde blad te doen kennen, dat de Heer DE THOUARS degelijk in Tilburg's algemeene gevangenis, hetgeen een *allerafzigtelijkst, vochtig, donker hok* is, waarin alle boeven opgesloten worden, op een hand vol stroo en een paar *vuile gevangen dekens* is gelogeerd geweest, welke gevangenis destijds in het Amsterdamsch Handelsblad, door deszelfs correspondent in Tilburg, breedvoerig is beschreven geworden, zoodat de menschlievendheid alles heeft aangewend, om de diepe vernedering, welke de aan eenigen onzer vroeger bekende brave 1. Luitenant der 10. afdeeling hier verduren moest, terstond te leenigen, door aan zijn Hoog Welgeb. al het noodige te verstrekken, wat hem in zijnen toestand eenigzins kon opbeuren.

TILBURG, den 18. Maart 1847.

F. J. VAN SON,
Genees-, Heel- en Verloskundige.

Het handschrift des schrijvers is bij den Uitgever dezes gedeponeerd. Alle vrijzinnige bladen, inzonderheid de *Arnhemsche, Vlissingsche* en *Kamper Courant, de Burger* en *Asmodée*, die met zooveel warmte als waarheidsliefde, voor den martelaar DE THOUARS, het harnas aanschoten, zullen wel geen aandrang behoeven bovenstaand allen laster beschamend stuk over te nemen. (*Z. N.*)

—

Men verhaalt, dat negen inwoners van het stadje A. in den zomer des vorigen jaars vóór in de zee gingen baden en zwemmen. Toen zij terugkeerden, overviel hen de vrees, dat een hunner verdronken mogt zijn; ten minste een onder hen begon te tellen. Daar hij echter zich zelven niet mede rekende, telde hij slechts 8 personen, en zoo ging het met al de overigen, toen men eindelijk tot de slotsom kwam, dat een hunner verdronken moest zijn. Zij zochten overal, maar te vergeefs. Eindelijk ontmoetten zij een vreemdeling, dien zij het geval verhalen, en verzoeken, hun te zeggen, op welke wijze zij het zekerst tellen konden; want dat zij meenden, slechts met hun achten te zijn, en toch den negenden niet konden vinden. Toen gaf hun de vreemdeling den raad zich allen lang uit op het strand te werpen, hunne neuzen in het zand te drukken, en dan de afdrukken te tellen, hetgeen het juiste getal moest aanwijzen.

ADVERTENTIEN.

§ Voor de menigvuldige blijken van deelneming, ons bewezen bij het overlijden van onze geliefde Dochter *JOZINA*, betuigen wij bij deze onzen hartelijksten dank aan alle Vrienden en Bekenden, zoo binnen als buiten deze stad.

VLISSINGEN, den 15. April 1847.

W. VAN DER OS
J. VAN DER OS,
geb. ABRAHAMSE.

Departement van Marine.

—

De Vice-Admiraal, Directeur en Kommandant der Marine te Vlissingen, zal, ingevolge magtiging, en onder nadere goedkeuring van Z. Exc. den Minister van Marine, in het openbaar trachten Aantebesteden:

De afdamming der groote Zeedoksluis te Vlissingen, met het droogmaken en drooghouden van den Put, het onderhoud der Dammen en het weder opruimen derzelve, met den aankleve van dien.

Deze Aanbesteding zal plaats hebben op Donderdag den 22. April 1847, des namiddags ten 2 ure, (*in stede van 11 ure, volgens vroegere aankondiging*,) in een der lokalen op 's Rijks Constructie-werf te Vlissingen; liggende het Bestek dezer werken ter lezing aan het Ministerie van Marine te 's Gravenhage, ten Bureele van de Gouverneurs der onderscheidene Provinciën, ter Secretarie van den Directeur der Marine aan 's Rijks Werven, in eenige der voornaamste Logementen in verschillende Steden en ten Bureele van den Hoofd-Ingenieur der Marine te Vlissingen, bij wien ook de plannen ter inzage en verdere inlichtingen kunnen verkregen worden; zullende door denzelven op de twee dagen welke de besteding voorafgaan, de vereischte aanwijzingen in loco gedaan worden.

De gegadigden zullen hunne inschrijvings-billetten op gezegeld papier, duidelijk geschreven, vóór, of op den dag der besteding, doch dan vóór het bepaalde uur, franco aan de Directie der Marine te Vlissingen moeten bezorgd of toegezonden hebben, en de billetten moeten bevatten de namen der borgen en hunne woonplaatsen.

De Vice-Admiraal, Directeur en Kommandant der Marine,
E. LUCAS.

VOOR HET RIJK.

3e REGIMENT ARTILLERIE.

Detachement te Vlissingen.

AANBESTEDING VAN RUNDVLEESCH.

De Commissie van Aanbesteding van de Levensmiddelen ten dienste der Menages van opgenoemd Detachement, is voornemens op Zaturdag den vier en twintigsten eerstkomende, des voormiddags ten Elf ure precies, in de Kazerne aan de Roode Brug te Vlissingen, publick aan den minst-inschrijvenden aan te besteden voor den tijd van één jaar:

Het leveren van het benoodigde Rundvleesch, voor de Menages van opgemeld Detachement.

De voorwaarden waarop deze Aanbesteding plaats zal hebben, zullen van stonden aan ter lezing liggen ten Kantore van den 1. Luitenant-Kwartiermeester van het Detachement, alwaar ook eene gesloten bus tot den ontvangst der Inschrijvings billetten zal voorhanden wezen.

Deze billetten zullen gecachetteerd moeten zijn en tot opschrift behooren te hebben:

« Inschrijvings-billet voor de Leverancie van Rundvleesch, » voor het Detachement van het 3. Regiment Artillerie. »

VLISSINGEN, den 15. April 1847.

Namens de Commissie voornoemd,
De Kapitein,
VON DASSEL.

(REMEDIUM ANTIEPILEPTICUM.)

—

KONINKLIJK ANTI-EPILEPTISCH GENEESMIDDEL

TEGEN DE

VALLENDE ZIEKTE

(EPILEPSIE) VALLENDE ZIEKTE,

VAN DEN ONLANGS OVERLEDENEN PRACTISERENDE GENEESHEER EN MEDICINAALRAAD

Dr. J. E. GAUDELIUS,

te Frankfort a/M.

De gewigtigste, der in hare gevolgen voor den menschelijken levensloop niet te berekenen ziektentoevallen is ontegenzeggelijk de VALLENDE ZIEKTE of (Epilepsie); eene ziekte, wier grondige genezing reeds honderde jaren een onoplosbaar raadsel bij de kundigste geneesheeren uit alle natiën is gebleven.

Het grootste gedeelte dezer soort van lijders, van welke sommige reeds vele jaren, andere gedurende een korten tijd aan deze hevige zenuw-ziekte lijden, zien reikhalzend naar redding uit, om op de een of andere wijze daarvan bevrijd te worden. Ja velen zien wanhopig met een bang voorgevoel de toekomst te gemoet.

Eene meer dan 40jarige ondervinding, gedurende welke de ontdekker van dit middel zoo gelukkig geweest is dit heilzaam geneesmiddel aan een zeer groot aantal zieken met de heilrijkste gevolgen aan te wenden, ja zelfs bij dezulken, voor wien alle hoop op herstel verloren scheen en evenwel nog genezen zijn, bewogen de erfgenamen des overledenen, om de lijdende menschheid nog verder tot nut te verstrekken, dit middel, hetwelk met alle zekerheid aanbevolen kan worden, nog verder te verspreiden.

Het Depôt van dit (echte) algemeen middel, is bij het Commissie en Correspondentie-Bureau voorhanden.

Biebergasse E, No. 211, naast den Schouwburg te Frankfort a/M.

Prijs per doos met aanwijzing tot het gebruik *f* 10.-
Brieven en Gelden worden franco ingewacht.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 15. April. Sedert den 13. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

La Victorine, P. Exmelin, Havre-de-Grace, suiker; Carl, W. Coulthuis, London, graan; l'Elbe, G. Quesuel, stukgoed; Havre-de-Grace, Vesta, P. Zeplien, Rostock, tarwe.

Voor Vlissingen bestemd:

Rosina, W. Shau, Sunderland, steenkolen.

Van Antwerpen de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Orion, N. Mathiessen, landverhuizers, New-York.

– Z. M. stoomschip Cerberus is binnen door naar Hellevoetsluis opgevaren, slepende Zr. Ms. brik de Sperwer, mede naar Hellevoetsluis bestemd.

NB. in onze vorige, was abusivelijk gemeld dat de Dordrecht werd gecommandeerd door kommandant kapt. Hinlopen, zijnde kapt. luit. ter zee Modera.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

15 April 1847.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
O. Z. Tarwe (1845)	f	.	W. Paardenboonen	f	9.00
N. dito dito	–	14.75	W. Gr. Erwten	–	.
O. Walch. Tarwe (1845)	–	.	W. Witte dito	–	.
Nieuwe dito	–	14.90	Z. Paardenboonen	–	8.00
O. Rogge (1845)	–	.	N. Z. Gr. Erwten	–	14.00
N. dito	–	13.25	W. Koolzaad	–	12.00
Winter garst	–	8.75	Zomer dito	–	.
Zomergarst	–	8.00	Raapolie	f 40.00	p. v.
Haver	–	.	Patentolie	– 42.00	–
Boekweit	–	.	Lijnolie	– 57.00	–
W. Witteboonen	–	16.50	Lijnkoeken	f 12.50 de 104	st.
Dito Bruineboonen	–	16.50	Raapkoeken	–	–

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 ure.
Sluiting des avonds 8 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

minderd was, hield hij op, verliet zijne stoof, bergde met veel statigheid zijn instrument in een katoenen zak en mengde zich toen onder de overige aanwezigen; waarvan hij door de fatsoenlijksten met complimenten werd overladen, en door hunne vivats bijna doof geschreeuwd werd, terwijl de mindere complimenteurs hem uit loutere hulde bijna in stukken scheurden. Tot slot gaf men nu eene duo voor zang en piano en daarna een sierlijken krijgsmarsch, die meer leven maakte, dan vroeger de vuurraadjes en zwermpotten in den tuin bij Price, zoodat de Hampsteaders het nu voor zeker hielden, dat in die oogenblikken de muren van Jericho voor de tweede keer omver vielen.

Daarmede was het concert afgeloopen; maar toch kon men zoo vroeg in die vrolijke stemming niet van de gasten eischen, dat zij door de etikette gedwongen zouden worden, een einde aan de partij te maken. Jastink, die den geheelen avond voor orchest-directeur gefungeerd had, kreeg nu in het hoofd, om zijn gezelschap nog eens te laten dansen; eenige heeren, namelijk dezulken, die er voor betaald werden, hieven eene wals aan, en elk cavalier zocht eene dame. Harri echter wist niet wie hij zijnen arm zou presenteren, toen hem eensklaps te binnen schoot, dat ook Mary Vernan op de partij aanwezig was. Hij zocht haar op en waarlijk zij zat nog alleen. Al zijne stoutmoedigheid bijeen rapende, vloog hij naar haar toe, noodigde haar ten dansen.... wie had het het kunnen denken, zij stemde er in toe.

Onze held was ten toppunt van vreugde; gelukkig dat ook hier weder de Liverpoolsche minnaar hem niet in den weg zat,

Duidelijk en klaar merkte hij, zoo wel als Smelton, die al zijne bewegingen gadesloeg, dat hij geen geringen indruk op Mary Vernan maakte, ja! om alles gul weg te zeggen, hij bragt het zoo ver, dat zij zich door hem naar huis liet geleiden. Met zoo veel succes durfde Harri zich nog niet vleijen. Al die goedhartigheid, die affectie, scheen in zijne oogen slechts een uitwerksel der muzijk, van de koffij, en van den zeer bezwangerden dampkring in de kamer te zijn; doch hadden wij onopgemerkt in het hart van Mary kunnen lezen, dan zouden wij ontwaard hebben, dat onze Londensche klerk door haar voor mooijer, liever, gezelliger, aardiger, bevalliger, zachter, aangenamer, kortom, voor beter gehouden werd dan die Liverpoolsche windmaker, waarin ook buitendien haar vader een tegenzin had.

Wat van dit alles de gevolgen werden, zullen wij later vernemen.

De soirée eindigde even gelijk alle soirées eindigen; ieder was zat van pleizier, ziek van eten, dronken van drinken, moê van praten, en toch bekende elk veel genoegen te hebben gehad. Nut was er dien avond niet veel gesticht, slechts eenige liefdeszaken waren in orde gebragt, en dit, zult ge zeggen, is nuttig genoeg.

Ook de gastheer was verheugd dat alles zoo naar genoeg afliep, en wel eens gezien hebbende, dat er in eenen schouwburg in de pauze altijd bekend wordt gemaakt, welk stuk er den volgenden avond zal gespeeld worden, had hij ook tusschen het concert en den dans gepubliceerd, dat er nog dit jaar door hem eene dergelijke soirée musicale en dansante zou gegeven worden; iets wat met groot geraas was toegejuicht.

Niet weinig moeite kostte het den feestvierenden, om bij het verlaten van het huis van Jastink zich eenen weg te banen door de menigte dorpelingen, welke daar stonden te gluren. Inzonderheid had Harri veel werk om zich met Mary Vernan uit de voeten te maken, ofschoon hij zich gelijk de meeste pennelikkers, niet op een embonpoint kon beroemen.

Toen de beide gelieflden er echter eerst uit waren, verdwenen zij als een paar veldmuisjes, sloegen dadelijk een zijlaantje in, en arriveerden na deze omwandeling bij Vernan, waar Harri een allerliefst, lekker en aardig adieu-zoentje kreeg en daarop naar zijn, of eigenlijk naar Price's huis trippelde.

De herbergier van de plaats had het dien dag ook bijster druk. Al de Londensche virtuozen waren bij hem gelogeerd; en Jastink had des avonds verscheidene tafeltjes en stoelen van hem geleend, terwijl daarenboven de rijtuigen en paarden van Jastinks verre vrienden en bloedverwanten ook nog schoon gemaakt en gevoed moesten worden. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEZEN.